

Píseň: EZ523 – Ježíš živ jest, 1.-3. sloka + **modlitba; Oddíl k výkladu:** Zj 7, 9-17

Milí,

na posledním setkání jsme se věnovali první části Zj 7. Ta zvěstuje, že v první řadě budou spaseni *židé* – symbolických 12 tisíc z každého z 12 kmenů Israele (chybí Dan).

Nejde však o zvěst „tak málo“ bude zachráněno – nýbrž o opak. Dvanáct je „číslovkou“ nadměrné plnosti, „bohatého dostatku.“ A tato se násobí sebou samou. A těchto „144“ je pak „vynásobeno“ tisícem – „číslovkou“ nepředstavitelného množství. Tedy *tak nepočítatelně mnoho* bude už spaseno z Božího lidu!

Doplňěk

Tito jsou pak hned v zápětí doplnění *nepočítatelným* zástupem. Tito jsou již ze *všech* ras, kmenů, národů a jazyků. Tím nápadnější je tedy předchozí spása Božího lidu/židů. A těchto „doplňujících“ je *ještě mnohem víc*.

Toto slovo pak naplňuje zaslíbení už SZ proroků (např. Iz 60+61+65), ale už dané Abramovi (Gn 12!). Dále pak toto slovo zdůrazňuje nejen, že *nikdo není* předem zatracen pro svou rasu, národnost, jazyk, kulturu atd. Ale že ze *všech* lidských skupin *může být* člověk zachráněn. Tedy: *Každý* může přijmout Boží spásu!

Utrpení a soužení

A hned je zřejmé jak: Přijetím „Beránka.“ První, co tito další totiž dělají v „ráji,“ je *chválení Boha a Beránka*. A protože Beránek je „ten obětovaný/zabitý“ – *právě před trůnem!* – tak *stejně* je očekáváno od těch, kteří chtějí jeho spásu i úděl věčného života: Sebeobět, služebný život až k mučednictví (proto bílé roucho a palmové ratolesti + v. 15!). A pro jistotu to explicitně vyslovuje také v. 14.

I Zj tedy vyvrací některá moderní „křesťanská“ pojetí, že křesťanskou vírou si máme zařídit pohodlný, příjemný život. I zde zní opak: Tito spasení přišli z *velikého soužení* (také: útlaku,

vykořisťování, obtíží)! Tedy *nepřišli* ze spokojených, pohodlných, příjemných životů – přišli z *pravého opaku*. Vždyť stejně přece žil zejména ten „Beránek“ – Ježíš Kristus. A stejně *explicitně* vyžaduje od svých následovníků. Kdepak „hlavně radostný, příjemný, pohodlný život!“

A připomeňme: To však musíme řešit až my posledních cca 70 let v kulturním prostředí Západního světa (v ČR ještě kratší dobu). Po celé ostatní dějiny křesťanství křesťané trpěli, procházeli soužením. A to *zejména* křesťané *prvotní*!

Tak jde o velice povzbudivou zprávu pro většinu křesťanů i dnes – křesťané totiž jsou *nejpronásledovanější* skupinou na světě. A ti, kteří mají křesťanskou víru za nástroj vlastní spokojenosti a štěstí? Asi těžko mohou být Kristovými...

Text pak také vysvětluje a přeznačuje šílenství lidského vraždění těch, kteří věří v Boží lásku, milost, odpuštění, dobrotu, blízkost i spravedlnost.

Druhé doplnění

Tak Zj připomíná typické biblické přeznačování lidského vnímání. Také tím, že tito jsou očekávání od Zj 6, 11. A *tolik* jich je. Což je na jednu stranu velmi nadějně: *Tolik* dalších bude spaseno! Na druhou stranu drsně: *Tolik dalších* bude pronásledováno až na smrt pro spravedlnost, pravdu, dobro, Boží milost, věrnost Bohu.

Což je však opět pro většinu křesťanů *povzbudivé*: Ani vražděním nás *nelze* zastavit Boží lid v tomto světě. Budou další generace. A bude jich *nepočítatelně mnoho*. Pokud tedy my vytrváme ve své věrnosti uprostřed převelikých soužení, které bude čekat i je. A tyto následující generace pak budou jednat jako my. A i jejich věrnost až *za* smrt bude Bohem doceněna (už Ž 116, 15)

Jenže...

... kde je „veliké soužení“ postmoderního protestantského křesťana západního světa? Stojíme vůbec o něco takového – „výměnou“ za věčný život? Nebo raději ať je nám říkáno, co

chceme slyšet? Ať se nám Bůh moc do ničeho neplete – ledaže tak, jak *my* chceme?

Pokud ano, pak je zřejmé, proč nám je Bible pořád znovu výrazně nesrozumitelná, podivná až cizí. Protože *opak* říká od počátku do konce. Znovu a znovu. A má to být *tak samozřejmé*, že stejně jako si *nestěžovali* ti ze Zj 6 na svou mučednickou smrt ani pozemský „úděl,“ tak si *nestěžují* Bohu ani *tito* z velikého soužení! Na co všechno mnohem trapnějšího si ale stěžujeme *my*?

Dokonce naopak *děkují* Bohu! A *jeho* chválí – místo očekávání chvály za své utrpení, službu, oběť (Lk 17, 7-10)! A to dosl.: „Spasení *Bohu našemu*, který sedí na trůnu, a Beránkovi“. Tedy opět *zcela opačně*, než obvykle věříme – *my* chceme přece spásu *od* Boha *pro sebe*! Ale *právě* *tito* spasení vyznávají spasení *Bohu* a Beránkovi...

Tak zásadní změnou je totiž poslušnost Bohu a Kristu. Tak *nápadně* v Kristu! Přijetí spásy je totiž *převrácením* lidského egocentrismu a pýchy = hříchu.

Toto zásadní převrácení je pak zřejmé také v časném světě – v úsilí o spásu ostatních. Nebo opak Boží spásy v pořád stejně pohanském, sebestředném, líném světském i „církevním“ životě. V němž už uklidit vlastní kostel je problém. Číst Bibli je problém. Nahlas se modlit je *nepřekonatelný* problém. Jak tedy potom dobrovolně trpět a snášet *nespravedlivé* soužení hlouposti a zla lidského světa?

Ti ostatní

Zatímco k volbě těchto příšlých z velikého soužení se přidává *všechno* nebeské: I andělé. I ti starci. I ty bytosti. *Všichni* na nebi se přidali k těm, kteří přijali Beránkovu spásu i příklad. Ačkoli i zde překvapivě: Jaká sláva, moudrost, síla a moc Boha, jehož věrní *umírají* a převelice trpí v *takovém množství*? Nemá „dobrý“ Bůh přece zařídit všechno tak, jak si to přejí jeho „poslušní?“ Aby přece *hlavně netrpěli*?! Proto přece věříme!

Jak zvrácené smýšlení to přitom je! Jak hluboce a očividně antikristovské!

A kdyby snad někdo nechopil – Bible je *velmi zemitá!* – ptá se jeden z těch starců *Jana*, kdo jsou tito příšlí a odkud přišli. A Jan *neví!* I Janovi je tato nebeská logika vlastně *cizí!* Ale s tím rozdílem, že tuto cizost a vlastní neznalost *přiznává*. A pak *poslouchá* odpověď. Celá výměna je také kopií Ez 37, 3.

A odpověď je stále stejně *převracející* pohanskou, světskou logiku: To jsou ti, kteří *vyprali* svá roucha do absolutní bělosti *v krvi*. To je přece naprostý nesmysl...

Problém je však opět v *lidských* předporozuměních a rozumování. Znalec SZ samozřejmě dobře ví, že *zejména* ti, kteří jsou potřísnění krví oběti, odcházejí *čistí*. Totiž čistí obřadně, rituálně, nábožensky. Ale před světem právě „špinaví“ a „nehygieničtí“ a „odporní.“

Tak převrácený, zvrácený je lidský svět i vnímání jednotlivců. Tak trvale odlišné od něj je Boží království!

Služba

A kdyby to snad někomu připadalo málo, stejně „podivné“ pokračuje dál: Tito pronásledovaní, nenávidění, pomlouvání, mučení a zavraždění v Božím království... i dál *slouží!* *Slouží!* A slouží *proto*, že sloužili i před tím. *Proto*, že žili stejně jako sloužící Beránek.

Tedy žádné „alespoň po smrti bude pokoj a klid.“ Naopak: Vždyť i Beránek po smrti přece *sloužil* a slouží! Už sestoupením do pekel. Už vzkříšením. Už setkáváním se s uředníky. A i po nanebevstoupení *přímluvami za všechny!* Tak proč by jeho věrné následovníky čekalo něco jiného? Proč bychom *chtěli* a *čekali* něco jiného – než trvajících (boho-)služby? A stejně už židé: Odměnou za micvu je micva (micva = příkázání).

O to smutnější je pak skutečnost, když pro mnohé „evangelíky“ nebo „moderní křesťany“ je zatěžko přijít na bohoslužby jednou týdně na hodinu. Když v Božím království budou *už jen bohoslužby* – zcela nepřetržitě!

Záštit

Ale i to i Zj vysvětluje: Těmto z velikého soužení je totiž záštitou Beránek. My se ale běžně zaštitujeme lidskými institucemi, funkcemi, penězi, majetkem, pověstí, tituly, ideologiemi a dalšími výtvary lidských „rukou.“ Ještě hrdě s tím, že *právě* proto jinou záštitu nepotřebujeme. A už *vůbec ne* tu, kterou svět tak nenávidí – Beránka a Boha. A tak Boží království – prostor vlády *Boha!*

Ačkoli *jen* tento nabízí vyřešení všech nejzákladnějších problémů lidské existence: Hladu, žízně, vedra a chladu, ubližování, smrti, bolesti i smutku. Tedy vyřešení toho všeho, co věříme, že nám slibují právě peníze, majetek, ideologie, politika a politici i všechny ostatní modly. Ale zoufale v tom selhávají. Už tisíce a statisíce let.

Závěr

Tak v závěru dnešního oddílu slyšíme, čím skončí celé Zj. I lidský život. I celý svět. Pro všechny, kteří budou poslušně sloužit Beránkovi. I závěr Zj připomene, že *nebudou* všichni v tom novém Jeruzalémě přislého z nebe!

A nenápadně také říká ono: „Sám Bůh bude mezi nimi – a setře jim každou slzu z očí.“ Zde ještě jen částečně, v druhé polovině. Která však není proveditelná, kdyby Bůh byl někde daleko.

Tak i závěr opakuje, že stačí, abychom se dali *pást* jako *ovce* tímto Beránkem. Abychom se *jím* dali vést. A tak žili *jako on* – obsahem! On jediný totiž zná cestu k pramenům vody života – časného i věčného. Jak už ale i to připomíná opakovaně už tzv. „Starý Zákon“ (např. Ž 23 nebo Iz 49, 10 atd.).

Takové je totiž Boží království – tedy prostor i čas vlády *Boží*: Zároveň pastva u pramenů vod života a zároveň nepřetržitě *bohoslužby*. Tedy Boží služba nám. Na níž odpovídáme svou poslušností.

Píseň: EZ523 – Ježíš živ jest, 4.-6. sloka + modlitba Páně
Rozhovor